

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 43 (410)

Fredagen den 25 oktober 1895.

8:de årg.

Prenumerationspris pr år:		Byrå:	Redaktör och utgifvare:	Utgifningstid:	Annonspris:
Idun ensam	kr. 5.—	Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.	FRITHIOF HELLBERG.	hvarje helgfri fredag.	35 öre pr nonpareillerad.
Iduns Modet., fjortondagsuppl.	» 5:—	Allm. telef. 6147.	Träffast säkrast kl. 2—3.	Lösnummerpris 15 öre	För »Platssökande» o. »Lediga platser»
Iduns Modet., månadsuppl.	» 3:—	Prenumeration sker å alla post-	Redaktionssekr.: <i>J. Nordling.</i>	(lösnr endast för kompletteringar.)	25 öre för hvarje påbörjad total stafv.
Barngarderoben	» 3:—	anstalter i riket.			Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.

Vilhelmina af Tibell.

En solig septemberdag under innevarande höst stod general af Tibells familjegraf på Adolf Fredriks kyrkogård i hufvudstaden öppen för att emottaga en ätling af den berömda hjälten i Napoleons I:stes armé, nämligen hans äldsta dotter, fröken Vilhelmina af Tibell, som vid 80 års ålder samlats till sina fäder. En liten flock af vänner till henne och den en gång så blomstrande familjen strödde höstens sista rosor på kullen, i tacksam hägkomst af en nu avslutad, gagnande lifsgärning. Hennes lefnadssaga, huru enkel i sig själf, torde icke sakna sitt intresse äfven för en vidsträcktare krets.

Vilhelmina af Tibell, dotter af presidenten i krigskollegium, general af Tibell och hans maka i första giftet, Caroline Marianne de Ferrand, var född på Rönninge egendom i Salems församling den 23 juni 1814.

Då Idun för något år sedan meddelade porträtt och lefnadsteckning af hennes yngre syster, författarinnan Charlotte af Tibell,* förekom däri ock åtskilligt om *fadern*, en gunstling så väl hos Frankrikes förste kejsare, som hos Sveriges hjältekonung, Karl XIV Johan. Vi vilja därför icke här ingå på de närmare detaljerna af hans skiftesrika lif, utan i stället dröja några ögonblick vid minnet af hans första maka, *modern* till Vilhelmina.

Hennes vagga stod i det natursköna Elsas, där hon upp växte i sorglös ro på ett större gods, tillhörigt hennes föräldrar, och föga anande de stormar, som i en senare tid skulle sköfla

hennes lycka. Fadern, en af de rikaste jorddrottare i Elsass, var öfverste i franska hären, hans tvänne söner voro också officerare samt anställda vid Ludvig den XVI hof. Då ryktet om revolutionens våldsdåd nådde det lyckliga hemmet i Elsass, begaf sig fadern — modern var redan död — åtföljd af sin då 16-åriga dotter, båda förklädda till bondfolk och med penningarne insydda i lifbältena, till

Paris för att söka reda på sönerna; dessa funno de dock aldrig. De hade båda offrat lifvet för sin konung vid försvaret af Tuillierierna, då pöbeln den 10 juni 1792 inträngde dit. Tillståndet i den franska hufvudstaden var vid denna tid det bedröfligaste man kan tänka sig; strömmar af blod hade redan börjat flyta och Marianne de Ferrand kunde aldrig utan rysning tala om de gräsligheter, hvartill hon varit vittne. Fadern öfverleefde ej länge allt detta, och efter hans död upptogs den unga flickan i en främmande familj. Faderns gods konfiskerades och hon återsåg aldrig hemmet i Elsass. Emellertid sammanträffade hon efter några år med den unge ståtliga svensken Tibell, som med utmärkelse deltagit i Napoleons segrar på Lombardiets slagfält och därunder i mången blodig drabbning vunnit hjälteära. Den sköna, intelligenta fransyskan gjorde på honom det lifigaste intryck, och inom kort voro de förlovade samt firade hösten 1799 sitt bröllop i Italien. Fröken Vilhelmina af Tibell skrifer härom i sina anteckningar:

»Då min mor efter många händelserika dagar blef gift med min far, tycktes allt lofva godt och

* Idun n:o 22 för 1894.

Träget arbete och sist en trogen bön
Göra dagen glad och göra kväll'n så skön.

J. Nybom.

en af hennes fars vänner, general Brossier, ytt-
rade förhoppningsfullt till henne: »Ser ni, min
fru, efter oväder låter Gud åter solen skina.»
Hon fick dock icke glädja sig åt ett stilla hem-
lif, ty undkommen revolutionens fägor, fick hon
nu på nära håll se krigets ohyggligheter. Napo-
leon tillät nämligen, att de af hans officerare som
önskade det, finge medföra sina hustrur, hvilka
då fingo uppehålla sig helt nära slagfälten. På
grund af denna tillåtelse åtföljdes Tibell af sin
unga maka. Då kanonernas dån började höras
på afstånd, samlade sig kvinnorna för att med
bäfvande hjärtan anropa Gud för sina älskades
lif. Vid ett af dessa tillfällen begärde min mor
af den utställda förposten att få intränga några
steg öfver skyttelinien, men fick till svar att så-
dant vore strängt förbjudet och dessutom myc-
ket farligt. Hon tryckte ett guldmünt i handen
på soldaten och penningen hade äfven här sin
vanliga verkan att öppna väg. Hon hann dock
ej långt, förrän hon hörde ett egendomligt ljud
öfver sitt hufvud och en kula slog ned i när-
heten af henne. Hon drog sig genast tillbaka,
men skyndade i stället framåt den väg, hvarpå
man väntade att de sårade skulle föras tillbaka
till lägret. Det dröjde länge, innan hon mötte
någon. Slutligen kom en ambulansvagn. Min
mor frågade, om Tibell fanns där. »Nej,» ljöd
svaret. Lugnad fortsatte hon sin gång, uppre-
pande till hvarje ny vagn som hon mötte samma
oroliga fråga. Hon ämnade just begifva sig på
hemväg, då ännu en vagn kom rullande. På sin
fråga fick hon denna gång ett kort »ja» till svar.
Bäfvande skyndade hon nu till lägret och min
far omtalade mången gång för oss barn, den
ömhet, hvarmed hon vårdade honom.»

Efter ännu ett par år i fransk krigstjänst
återkallades Tibell af Gustaf IV Adolf till
fäderneslandet och det gällde nu för hans unga
maka att för alltid taga afsked af Frankrike
och följa sin man till den kalla nord. Den-
na kunde väl aldrig ersätta henne det land
hon lämnat, dock fann hon sig väl äfven i de
nya förhållandena. »Gud finnes öfverallt,»
tänkte hon, »och böcker finnas i alla Europas
länder.» Böcker utgjorde nämligen ett lifs-
behof för henne. Men det var ej den lättare
skönlitteraturen, som upptog hennes lediga stun-
der och sömnlösa nätter, utan olika länders
store författare på skilda områden. Lifvets
allvar hade utvecklade hennes smak och om-
döme och verkat hos henne en mognad, sådan
man sällan finner hos kvinnor i allmänhet.
Hon hade rest i många af Europas länder,
sett mycket af världen och genom sina solida
kunskaper och sitt goda hufvud dragit nytta
af hvad hon hört och sett.

Vi fortsätta utdragen ur dotterns anteck-
ningar:

»Första tiden i Sverige förgick i lugn och still-
het, men småningom visade det sig, att min far
hade flere afundsmän och förföljare, hvilka till-
ställde mångfaldiga politiska trakasserier för ho-
nom. Min mor, som uppriktigt älskade honom,
led äfven mycket häraf och uppbjöd all sin för-
måga att skingra hans bekymmer, då han föll i
onåd på högsta ort och förlorade sina ämbeten
i statens tjänst, ehuru han visste sig hafva ve-
lat våga lif och blod för sitt fädernesland och
sin konung. Min mor älskade landtlifvet och
föreslog min far att flytta från hufvudstaden.
De köpte Rönninge gård och med glädje steg
hon öfver tröskeln till den sekelgamla byggnin-
gen, icke anande att där väntade henne den här-
daste af alla pröfningar. Den onåd, hvari min
far fallit vid hofvet, jämte ekonomiska bekym-
mer bidrog troligen att småningom draga hans
kärlek från hemmet och familjen, tills det slut-
ligen gick därhän att han följde Napoleons ex-
empel och sökte skilsmässa från sin trogna maka,
som var honom af själ och hjärta tillgifven.
Mina föräldrar blefvo lagligt skilda 1816, och

1819 ingick min far nytt äktenskap. Min mor
bodde sedan alltjämt på landet, dels på Uttringe,
dels på Rönninge.

Där arbetade hon träget med sitt jordbruk och
sitt hushåll, ehuru hon i början hade svårt att
göra sig förstådd af landtfolket genom sin bri-
stande vana vid svenska språket. Denna svår-
ighet öfvervann hon dock snart, då hon ej hade
någon, med hvilken hon kunde tala sitt moders-
mål, och ehuru påkostande detta i ett afseende
var för henne, var det i ett annat så mycket
nyttigare. Gud välsignade min mors arbete och
mödor, så att egendomen under hennes vård
mycket förbättrades, hennes ensamma lif för-
ljufvades och genom tvänne barns innerliga kär-
lek och tillgifvenhet.»

Vi hafva kanhända ägnat allt för stort ut-
rymme åt *moderns* historia då ju närmaste
föremålet för denna uppsats är *dottern*, men
för att förstå denna senare dess bättre, torde
den förras bild behöfva framhållas. Den lilla
Vilhelmina fäste sig tidigt med den ömmaste
hängifvenhet vid sin mor, för hvilken hon på
ett alldeles särskildt sätt blef en liten trösta-
rinna i sorgen och ensamheten. Sina barnår
tillbragte hon i det landtliga hemmet under
ledning af modern och enskilda lärarinnor.
Moderns smak för läsning fortplantade sig ti-
digt på dottern, hvilken redan som helt liten
gärna sysslade med böcker. Såsom äldre åt-
njöt hon äfven undervisning af skickliga lära-
re i hufvudstaden samt tillbragte såsom upp-
vuxen en vinter i ett finare stockholms-
hem, för att såsom det hette, »föras ut i
världen». Lifvet i stora världen, behagade
dock föga den mera allvarligt anlagda landt-
flickan, van som hon var vid arbete och för-
sakelse. Med glädje lämnade hon ock stor-
stadens nöjen för att vid moderns sida fort-
sätta det sträfsamma lifvet på Rönninge. Med
fitt och ihärdighet ägnade sig nu båda åt går-
dens förbättring, medan den i öfverflöd upp-
födda slottsfröken från Elsass, som sedermera
genom sin skönhet lyst i den franska hufvud-
stadens förnämsta kretsar, numera själf följde
arbetet på åker och äng och tillsäg att allt
gick såsom det borde. Uppfostrad i en så-
dan skola lärde sig och dottern att högt skatta
det produktiva arbetet, under det böckerna för
båda medförde den välbehöfliga verdervickel-
sen. Det stilla, indragna lifvet fortgick så-
lunda under några år, tills plötsligt en våld-
sam feber utbröt i hemmet och skördade först
ende sonen, den unge löjtnanten vid lifgardet,
Napoleon af Tibell, och några dagar senare
äfven hans moder, den verksamma hnsfrun på
gården, våren 1842.

Den efterlevande dottern stod där ensam
med sin sorg. Fadern hade dött tio år förut
och halfsystem, den enda närmare släkting hon
hade, vistades alltjämt hos *sin* moder. Men
Vilhelmina Tibell hade icke förgäfvets lärt att
på nära håll känna arbetets välsignelse och
hvilken hjälp mot sorg och misströstan som
ligger däri. I stället för att öfverlämna sig
åt dystra grubberier, tog hon med kraft och
beslutsamhet upp det af modern påbegynta
verket. Egendomen, som nu genom arf till-
fallit henne, var ännu behäftad med icke obe-
tydlig skuld, liksom jordbruket behöfde höjas
och förbättras. Och detta gaf den unga kvin-
nan mycket att tänka på. Hennes mål blef
att sätta gården i godt skick samt att förbättra
ställningen för dess underhafvande. Och härpå

arbetade hon outtröttligt år från år. Byggnad-
erna reparerades eller ombyggdes, träd plan-
terades, diken gräfdes, vägar anlades och nya
fält uppodlades. Äfven betydliga sjösänkningar
företogs till jordens förbättrande.

Järnvägen mellan Stockholm och Södertelge
går nu tätt förbi Rönninge, med station helt
nära intill gården. Medan denna väg först
utstakades och sedan byggdes, var det lif vid
den gamla herrgården. I fröken Tibells anteck-
ningar heter det: »Här samlades så väl
hederligt folk som frigifna förbrytare, unga
män och arbetslösa gubbar, snyggt klädda per-
soner och ruskiga figurer, höljda i trasor. Jag
vill dock gifva dem alla det vitsordet, att un-
der deras vistelse på mina ägor icke det allra-
minsta blef bortstulet, ja, icke ens en härfva
garn som låg ute till blekning. Ej heller gjorde
de något förfång, utan voro tjänstaktiga och
höfliga.» Icke från alla håll ha våra järn-
vägsarbetare fått ett sådant vittnesbörd.

Vidare skrifer hon: Hösten 1860 var järn-
vägen mellan Stockholm och Södertelge färdig
och invigdes af konung Karl XV. Under ar-
betets fortskridande hade jag också tillfälle
att göra bekantskap med det storartade före-
tagets illustre styresman, baron Ericson.»

Såsom en hvila från det praktiska arbetet
sysselsatte sig fröken Tibell företrädesvis
sina kära böcker och följde gärna med dagens
brännande frågor, de sociala och politiska.
Själff skref hon ock ett och annat. Bland
hvad som häraf kommit till trycket vilja vi i
första rummet nämna en ganska intressant bok
med titel: »Beskrifning öfver Uttringe och
Rönninge från 1480 till 1870». Håri med-
delade hon en historik öfver alla kända ägare
till de båda egendommar, som genom arf till-
fallit henne. I raden af dessa ägare står
äfven konung Gustaf Erikson Wasa och efter
honom flere kungliga personer, som blifvit in-
nehafvare af de s. k. »Gustavianska arfve-
godsen». I samma bok omtalas ock alla för-
ändringar, som gårdarne undergått, och särskildt
alla förbättringar, som blifvit vidtagna å dem.
Detta arbete, det första i sitt slag, har vun-
nit stort erkännande af åtskilliga innehafvare
af större gods samt manat till efterföljd.

En varm vän af fosterlandet och dess his-
toriska minnen, utgaf fröken Tibell på 1880-
talet en annan bok kallad: »Fosterländska an-
teckningar». Sitt intresse för våra historiska
minnen visade hon äfven genom åtskilliga gåf-
vor till Nordiska museet och ett varmt delta-
gande för d:r Hazellii sträfvan för detta, hvar-
för ock en präktig krans med band i de sven-
ska färgerna nedlades af honom på hennes
graf.

Under ett så mångsidigt och träget arbete
blef naturligtvis ej mycken tid öfrig för säll-
skapslif eller förströelser i vanlig mening. Hon
sökte ej heller sådana, men kunde hon hjälpa
eller tjäna någon, var det hennes glädje.

Sedan hon i den s. k. »Rönningeboken»
tämligen omständigt redogjort för sina företag
på gården, tillägger hon följande: »Oaktadt
jag skyndat med alla dessa arbeten för att
något hinna njuta af mödans lön, har likväl
åldern hunnit mig och försvagat häg och kraf-
ter. Sorgen öfver förlusten af min moder och
min ende broder började redan vid tjugusju
års ålder bleka mitt hår, och nu ha bekymmer

och omsorger under denna långa tid helt och hållet gifvit det drivfångs färg. Men människans är icke satt här i världen för att vara överksam, utan för att, hvar och en i sin mån, vara nyttig.»

Under det fröken Tibell är från år förbättrade sina underhållandes ställning och afbetalte å gårdens skuld, hade hon för egen del högst små behof och bar i hela sitt uppträdande präglet af mycken enkelhet, och när hon så en dag intagit sista in-teckningen å egendomen, kände hon sig först verkligt kunna disponera öfver den. Och när hennes testamente nyligen öppnades, befanns det, att hon, utom flere legater af mera enskild art, donerat till Stockholms sjukhem 20,000 kr. och en lika stor, om icke större summa till *Drottninghuset*. Denna anspråklösa inrättning för fattiga, ålderstigna kvinnor var för henne särskildt behjartansvärd och icke minst därför, att den af en nyare tid syntes mycket förgäten.

Den under sin krafts dagar så verksamma kvinnan led under sina sista lefnadsår af stor kroppslig svaghet, hvarunder hon med dotterlig kärlek vårdades af en yngre vän, som mer än trettio år stått hjälpande och stödjande vid hennes sida.

Fröken Vilhelmina af Tibell afled den 28 augusti på Rönninge, det hem, där hon först skådat dagens ljus och där hon sedan tillbragt hela sin åttioåriga lefnad. Då hennes moder strax efter sin ankomst till Sverige skulle presenteras för svenska drottningen, införskrefs ett dyrbart hvitt sidentyg från Frankrike, hvaren den sköna, unga frun skulle visa sig vid hofvet, men samtidigt inträffade någon kungssorg, som gjorde att presentationen måste försiggå i krusflor. Den hvita sidenklädningen blef aldrig sydd, utan tyget låg kvar i fröken Vilhelminas gömmor vid hennes död och begagnades nu till hennes sista högtidsdräkt.

Välsignelse öfver den ädla kvinnans minne!

L. S.

Hvad vore det värdt...?

Om purpur och siden i gyllne gemak
med yppighet kring dig sig slöte,
och ljus i kristaller från sirade tak
med strålande glans dig omgöte:
hvad vore det värdt, om i prakt där du gick
ej städse dig följde en kärleksvarm blick?

Om världen dig skänkte sitt bifall, sitt pris
och räknade dig bland de store,
om lyckan dig gynnade huldt på allt vis,
om ärad och upphöjd du vore:
säg, hvad vore smickret, hvad bifallet värdt,
om icke den enda ditt namn hölle kärt?

Och tände för dig uti tusende bröst
den heliga vänskap sin flamma,
och vännerna voro till lefnadens höst
i osviklig trohet desamma:
hvad vore det värdt, om den enda ej fanns,
som krönte din panna med sällhetens krans?

Hvad vore ditt jordelif, kort som det är?—
En våg, som i tidsfloden svunne,

om ej med ditt hjärta förbunde sig här
ett annat, som blott för dig brunne?
Ditt lif och dess mål — o, hvad vore det väl
förutan den älskade, själ af din själ?

Charlotte Lindholm.

Sådd och skörd.

Naturens rike gäller såsom lag: hvar växt bär frö och frukt efter sin egen art. Det vore därför orimligt, om man vid sådd af ett slag begärde skörd af ett annat, eller, där man alls icke sått, förvånades öfver att finna marken öde eller kanske full med ogräs.

I människolifvet däremot går man ofta tillväga på just detta naturstridiga sätt, ehuru samma lag gäller där liksom på det andra området.

Här må ej talas om de alltför ofta förekommande fall, då personer klandras och dömas, därför att de göra en sak *olika* mot hvad den klandrande ställt upp såsom norm för sig och sitt görande eller låtande, och detta fastän det ena kan vara lika så godt som det andra, sedt från fördomsfri ståndpunkt. Nej, låtom oss blott granska det dömande, som synes hafva sitt berättigande. Tager man någonsin förutsättningarna med i räkningen: uppfostran, temperament, lefnadsförhållanden? Frågar man sig någonsin, huru ens nästa blifvit sådan: god eller dålig? Huru mycket däri är *hans* skuld eller förtjänst? Hans uppfostran i hemmet; naturanlag, ärfda af förfäder; kamrater och ett för frestelser utsatt lif, huru stor del hafva de i hurudan han blifvit?

Gjorde man sig dessa frågor på *allvar*, skulle domen för visso blifva annorlunda än nu är fallet.

Det finnes några ord i denna sak, hvilka borde präntas i gyllene skrift såsom rättensnöre för hvarje människas omdöme:

»Döm ej strax den vilseförda,
Stolte broder, med förakt;
Icke vägde du den börda
Ödet på hans skuldra lagt;
Icke talde du de strider,
Som han stridde för sin dygd;
Icke vet du hvad han lider
Af sin ånger, af sin blygd!»

Och likaså detta: »att *veta allt*, det är att allt förlåta»; samt till sist dessa ord af en ändå högre auktoritet: »Dömen icke, så varden I icke dömda.»

Detta om domen man och man emellan. Men äfven i flere fall tyckes man göra sig skyldig till detta förbiseende af sådd och skörd, söka skulden och utslunga anklagelsen, där man icke borde. Så fälles t. ex. domen öfver vår tids ungdom, huru den låter sig kringföras af hvarjehanda villomeningar. Detta kan ju till en del vara sant, men hvad är *orsaken* till detta? Och hvad *göra* de, som förstå och kunna råda bot för detta och dylika missförhållanden?

Ungdomen är frågvis, kommer med brusande lefnadslust för att få taga del i den strid, som pågått (och bör pågå), sedan medvetandet om lögn och sanning kommit i världen.

Huru blifva nu dessa frågor besvarade och af hvilka? Äro fader och moder de,

som taga de nymornade själarne om hand? Göra de sig mödan att *själfva* lefva ett utvecklingens lif, så att de *kunna* förstå och följa med sina barn i deras intressen och sträfvan? Eller blifva de så småningom eller kanske redan från början främmande därför? Huru kunna de då *begära* att få hafva något ord med? Icke är det rätta sättet, hvarken med små eller stora, att helt kategoriskt förklara: du bör ej tänka på detta, ej fråga därom. Säkert är: svaret söka de nog och finna också, fastän då kanske ej det man skulle önska eller anse vara det rätta och bästa.

Sedan de väl en gång blifvit fria från hemmets tygel och de närmastes auktoritet, sen får man ej förundra sig öfver om den unge fålen löper åstad, ibland i sken, ty man får besinna, att ännu har ej erfarenheten *hunnit* lägga sin hämsko på det dädlystna ungdomsmodet, som tycker sig vilja och kunna allt, blott icke vänta.

Bed den unga, svällande vårbäcken, som bryter band och bojor, stanna i sitt lopp, om den kan. Ingen försöker det. Man ser blott till att den ej i sin framfart må taga med mera än sig bör, och därför hindrar man den ej och låter isen torna upp sig himmelshögt, utan leder fåran och makar hällre på, så att det blir aflopp och allt får gå sin naturliga gång.

Hvar tid har sin mission och sina sträfvan, men det stora felet af de äldre, de som redan borde hafva erfarenhet att stöda sig på, är, att de hafva glömt sina egna ungdomskänslor och nu begära af de unga det, som blott en senare tid och en under lifvets gång förvärfvad erfarenhet kunna gifva.

Man får ej glömma, att ingen kan göra en annans erfarenhet till sin egen, utan hvar och en måste genomgå krisen af att välja, annars blefve de ej fria själfständiga väsen.

Men hafva nu hemmen, fader och moder, eller de, som haft sig de unga anförtrödda, lärare och uppfostrare eller de, som eljes hafva ordet i sin makt, sökt att finna och vinna deras förtroende? Göras hemmen verkligen till värdiga plantskolor för barnen? Är det faders och moders förnämsta sträfvan att göra det så varmt och godt, gladt och lärorikt, att det af de unga betraktas som den bästa hamnen, där de *känna*, att de äro hemma, och där förständig, upplust kärlek stöder och hägnar?

Se med vakna, öppna ögon omkring dig, du som frågar, och se först och främst på *dig själf!*

»Den, som sår vind, skördar storm» säger ett gammalt ordspråk. Detta må hvar och en betänka, som tycker sig se ett lyte eller missförhållande omkring sig. I stället för att fasa och beskärma sig däröfver må man tänka efter, huru mycken del man själf och ens egna åtgöranden haft uti att framkalla just detta, som man nu fördömer, och må hvar och en efter sin större eller mindre förmåga söka utså det goda sädets.

En moder.

Iduns julnummer

med den högiligen intressanta och rikt illustrerade artikeln »Hemmet i konungaborgen» kommer att i bokhandeln kosta 1 krona, men erhålles hos Red. för 50 öre af de Iduns pronumeranter, som vilja samla abonnenter å detsamma och insända kontant likvid.